

Arrest

nr. 116 048 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 7 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2011 tot weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 april 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODT, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster treedt op 26 maart 2010 in de Filipijnen in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Zij dient op 31 mei 2010 bij de Belgische diplomatieke post te Manilla, de Filipijnen, een aanvraag in tot afgifte van een visum gezinshereniging (type D) teneinde haar Belgische echtgenoot teervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 18 februari 2011 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Op 31/05/2010 werd via de Belgische diplomatieke post in New Dehli een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van [...], geboren op [...], van Filippijnse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, [...], geboren op [...], van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 26/03/2010 in de Filippijnen in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wettoepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat artikel 18 van het wetboek van internationaal privaatrecht de wetsontduiking bedoelt, die het mogelijk maakt om geen rekening te houden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Overwegende dat het feit dat de echtgenoten naar de Filippijnen zijn gegaan om in het huwelijk te treden enkel tot doel heeft om te ontsnappen aan de toepassing van het door het wetboek van internationaal privaatrecht aangewezen recht.

Overwegende dat mevrouw [...] op 06/08/2009 een visumaanvraag kort verblijf indiende. Op datum van 11/09/2009 werd deze visumaanvraag ter advies voorgelegd aan de Procureur des Konings te Brussel;

In zijn advies van 18/01/2010 meldt de Procureur des Konings dat het voorgenomen huwelijk door betrokkenen er op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw te bekomen.

Uit het onderzoek door de politiediensten, uit de informatie vanwege de Belgische ambassade en uit de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de Procureur des Konings zijn advies gebaseerd op volgende elementen:

"Gelet op het politieel onderzoek. waaruit mijn diensten als volgt hebben samengevat:

"uit het onderzoek blijkt dat:

- er tegenstrijdige verklaringen zijn omtrent de omstandigheden van de ontmoeting van betrokkenen: bij de indiening van de visumaanvraag kort verblijf op 6.8.2009 verklaarde mevrouw dat zij meneer op internet ontmoette in mei 2009, in haar interview, op 3-11.2009. verklaarde mevrouw dat zij meneer ontmoette in een shopping center Robinson in Starbucks Café in Manilla, in mei 2009;*
- meneer echter in mei naar de Filippijnen gegaan is, niet met het doel mevrouw [...] te ontmoeten maar om een andere Filippijnse te ontmoeten, met wie hij op internet kennis gemaakt had, die echter gehuwd was; op 25 mei 2009 is meneer dan met mevrouw [...] een relatie begonnen, tot hij 4 dagen later op, 29 mei 2009 terug naar België vertrokken is;*
- meneer verklaart in zijn verhoor dat hij op 15 mei 2009 naar Manilla vertrokken is om er kennissen te ontmoeten en dat hij in deze periode mevrouw [...] ontmoet heeft en dat hij twee weken met haar verbleven heeft;*
- meneer verklaart dat hij het huwelijksaanzoek deed toen hij terug in België was;*
- meneer enkel een huwelijksfeest plant met vrienden ; er zal geen huwelijksreis zijn, want meneer heeft reeds teveel kosten gehad.*

- betrokkenen mekaar niet goed kennen;
- er een leeftijdsverschil van 15 jaar is;
- mevrouw geen enkele informatie kon geven omtrent meneer bij haar indiening van haar visumaanvraag, bij haar interview had mevrouw een tolk nodig, aangezien mevrouw zich niet goed kon uitdrukken in het Engels, taal waarin betrokkenen zouden communiceren, wat impliceert dat er een communicatieprobleem is ;
- tegenstrijdige verklaringen in het interview van mevrouw, betreffende hobby's, sport, eigendom;
- mevrouw verklaart dat zij, voor zij meneer ontmoette, leefde van de steun van haar broers en zussen, dat sedert mei 2009 alles veranderd is, aangezien meneer wekelijks geldsommen overmaakt aan mevrouw, die werkloos is en een kind heeft, geboren buiten huwelijk;
- (...)
- meneer in zijn verhoor verklaart dat hij niet weet hoeveel broers en zussen mevrouw heeft en hun namen niet kent;
- (...)

Er kan geconcludeerd worden:

- dat meneer in mei 2009 naar Manilla vertrok en dat hij de laatste dagen van zijn verblijf mevrouw [...] ontmoet heeft;
- dat meneer een huwelijksaangifte indiende om met mevrouw te huwen, na met mevrouw amper enkele dagen samen doorgebracht te hebben".

De procureur des konings stelt bijgevolg dat het huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde zodat zijn ambt een ongunstig advies verleent met betrekking tot de visumaanvraag.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

In zijn advies van 18/01/2010 meldt de Procureur des Konings dat het voorgenomen huwelijk door betrokkenen er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch om een verblijfsrechtelijk voordeel voor mevrouw [...] te bekomen in hoofde van haar status als echtgenote.

Op 31/05/2010 diende mevrouw [...] een visumaanvraag gezinshereniging in om haar echtgenoot, [...], in België te vervoegen. Betrokkenen huwden op 26/03/2010 in de Filippijnen.

Overwegende dat in het kader van deze visumaanvraag en uit het volledige administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Er bestaat een leeftijdsverschil van 15 jaar tussen betrokkenen, waarbij de echtgenote jonger is
- Er werd door de Procureur des Konings te Brussel op 18/01/2010 reeds een negatief advies gegeven betreffende het voorgenomen huwelijk [...].
- Betrokkenen zijn ondertussen op de Filippijnen in het huwelijk getreden op datum van 26/03/2010. Door de diplomatieke post te Manilla werden bij de visumaanvraag van mevrouw [...] volgende gegevens ter informatie verschaft:

" Er zijn weinig tot geen nieuwe elementen. Mevrouw [...] kan weinig vertellen over haar echtgenoot en laat tevens geen interesse uitschijnen.

" Naar aanleiding van deze nieuwe visumaanvraag werd door de diplomatieke post aan mevrouw [...] gevraagd wat zij over haar echtgenoot kon vertellen. Wat hierop volgde was een stilte.

" Mevrouw [...] verklaart tevens het volgende: betrokkenen hebben elkaar leren kennen in Starbucks Robinsons op 22/05/2009. De heer [...] vertrok naar België op 29/05/2009. Doch hebben betrokkenen, aldus mevrouw [...], 2 weken samen doorgebracht.

" De heer [...] is op 02/02/2010 naar de Filippijnen terug gereisd. Het huwelijk tussen betrokkenen vond plaats op 26/03/2010. De heer [...] is terug naar België gekeerd op 31/03/2010.

" De heer [...] ondersteund zijn echtgenote op financieel vlak: +-175€ wordt aan mevrouw [...] opgestuurd op regelmatige basis.

" De heer [...] spreekt slechts een beetje Engels.

" Op de vraag wat mevrouw [...] over haar echtgenoot kan vertellen, antwoordde mevrouw [...] dat de heer [...] haar opgedragen heeft te vertellen dat zij contacten onderhiielden via internet en telefonie. Meer kan mevrouw [...] niet vertellen over haar echtgenoot.

" De ambassade behoudt een negatief advies over deze visumaanvraag.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 07/01/2011 het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 12/01/2011 handhaaft de Procureur des Konings het negatief advies met betrekking tot het huwelijk afgesloten door betrokkenen op 26/03/2010 in de Filippijnen.

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van *"het algemeen principe van goed bestuur"*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel: motivering van de beslissing

De bestreden beslissing baseert haar motivatie voornamelijk op het advies van de Procureur des Konings van 11 september 2009 dat in het kader van de visumaanvraag kort verblijf gegeven werd.

Sindsdien werden Mevrouw [...] en de Heer [...] niet meer grondig ondervraagd over de ontwikkeling van hun relatie.

Het paar heeft niet de gelegenheid gehad om aan de Dienst Vreemdelingenzaken aan te tonen dat ze op het punt staan om een huis in de Filippijnen samen te kopen.

De Heer [...] heeft ook Kerstmis en Nieuwjaarsavond met de eiseres doorgebracht.

Door enkel te verwijzen naar een anderhalf jaar oud verslag voldoet de bestreden beslissing niet aan de voorwaarde van formele motiveringsplicht.

Deze achteloze aanhouding van tegenpartij in de behandeling van de aanvraag van de eiseres verklaart waarschijnlijk ook waarom er sprake is van een visumaanvraag in New Delhi terwijl de eiseres nooit haar land verlaten heeft!

Het verhoor van de eiseres dat bij de diplomatieke post plaatsvond is zeer beknopt geweest. Toen aan de eiseres gevraagd werd wat ze over haar echtgenote kon vertellen wist ze niet goed wat ze moest antwoorden, waarmee ze moest beginnen. Het betreft inderdaad een zeer ruime vraag en haar aarzeling over wat ze moest vertellen moet niet als een gebreke aan interesse geïnterpreteerd worden.

Reden te meer dient er benadrukt te worden dat de Heer [...] beter Engels sprak dan meesten personeelsleden bij de Ambassade!

De door de diplomatieke post verschaft informatie is dan ook onvoldoende en zeer vaag.

Betreffende schijnhuwelijken kan er naar de omzendbrief van 17 november 1999 verwezen worden. Deze omzendbrief spreekt van een combinatie van factoren die een ernstige aanduiding vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd en geeft hier een lijst van:

- Partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;
- Partijen hebben elkaar voor de huwelijkssluiting nooit eerder ontmoet ;
- Een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet;
- Een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de andere werkt;
- Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen;
- Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk;
- Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden;
- Het optreden van een tussenpersoon;
- Een groot leeftijdsverschil.

Deze factoren zijn in het geval van de eiseres niet van toepassing en het leeftijdsverschil is niet voldoende om te veroordelen dat het een schijnhuwelijk is.

De bestreden beslissing baseert zich dus op twee verslagen:

- *Het anderhalf jaar oud verslag van de Procureur des Konings*
- *De vage informatie van de diplomatieke post.*

Er kan ten minste van tegenpartij verwacht worden dat de zaak behoorlijk onderzocht wordt. Het is blijkbaar niet het geval geweest.

Tweede onderdeel: het recht op privéleven

Het artikel 8 van het EVRM laat aan de Belgische Staat toe zich in te mengen in het recht op eerbiediging van het privé-leven en gezinsleven in beperkte hypothesen die zijn opgesomd in het al. twee van het artikel 8 :

[...]

De afweging van de Minister van Migratie en asielbeleid tussen enerzijds het recht voor de eiseres en haar echtgenote op respect voor hun privé-en familiaal leven en anderzijds het recht voor de Belgische staat op controle van de toegang tot en het verblijf op het grondgebied niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, zodat niet anders dan kan worden vastgesteld dat deze niet op wettelijke wijze is gemotiveerd en in strijd met het artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof heeft meermaals veroordeelt dat enkel strenge redenen tot een discriminatie op basis van de nationaliteit mogen leiden : « seules des considérations très fortes peuvent conduire à une différence de traitement sur la base de la nationalité » (arrêts Gaygusuz c/ Autriche, 16/09/1996, § 42, et Koua Poirrez c/ France, 30/09/2003, § 47). Het is hier niet het geval.

De bestreden beslissing leidt tot een inmenging in het privéleven van de eiseres en haar echtgenote, in de zin van artikel 8 EVRM. Deze inmenging is hier echter niet evenredig.

De bestreden beslissing is hieromtrent onvoldoende gemotiveerd en dient geannuleerd te worden."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan het gevraagde visum type D aan verzoekster wordt geweigerd. Verweerder wijst er in de

motivering van de bestreden beslissing immers op dat verzoekster ter staving van haar visumaanvraag een buitenlandse huwelijksakte voorlegde doch weigert de erkenning hiervan in de Belgische rechtsorde en stelt vervolgens dan ook vast dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij worden ook de feitelijke en juridische overwegingen vermeld op basis waarvan de buitenlandse huwelijksakte door verweerder niet wordt erkend in België. Het enkele gegeven dat ten onrechte in de motivering van de bestreden beslissing wordt vermeld dat de aanvraag werd ingediend in New Delhi betreft duidelijk een materiële vergissing en doet geen afbreuk aan de motivering van de beslissing. Verzoekster houdt ook ten onrechte voor dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar een anderhalf jaar oud verslag van de procureur des Konings in het kader van een eerdere door haar ingediende aanvraag tot afgifte van een visum kort verblijf. Zo wordt in de bestreden beslissing tevens verwezen naar verschillende elementen die in het kader van huidig voorliggende visumaanvraag werden aangebracht en naar het hernieuwde advies dat de procureur des Konings uitbracht betreffende deze nieuwe elementen. Verweerder wees erop dat de procureur des Konings zijn eerdere negatieve advies handhaafde en sluit zich aan bij deze beoordeling. De Raad stelt vast dat dient te worden aangenomen dat de uiteenzetting in de bestreden beslissing verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Aangezien niet blijkt dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- of gezinsleven van verzoekster – waarvoor wordt verwezen naar de verdere bespreking van het ingeroepen artikel 8 van het EVRM – kan zij ook niet gevolgd worden in haar stelling dat uit de motivering tevens diende te blijken dat verweerder een toetsing doorvoerde aan de bepalingen van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Daarenboven moet worden benadrukt dat verweerder in de bestreden beslissing uitvoerig is ingegaan op de relatie tussen verzoekster en haar partner zoals deze blijkt uit de stukken van het dossier en heeft aangegeven op welke gronden hij weigert om verzoekster toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgische onderdane. Hij geeft hierbij aangegeven van oordeel te zijn dat het in het buitenland afgesloten huwelijk tussen verzoekster en een Belgische onderdane er niet op is gericht een duurzame levensgemeenschap te stichten doch enkel om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen in hoofde van verzoekster en dat aldus de erkenning van de voorgelegde huwelijksakte zou leiden tot een resultaat dat strijdig is met de openbare orde. De Raad wijst erop dat uit artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan afgeleid worden die ruimer is dan deze die is voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Gelet op het feit dat in het kader van de visumaanvraag een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur, wordt gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR). Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum '*gezinshereniging*'. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum '*gezinshereniging*', verifiëren of het huwelijk waarop verzoekster zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag hij, gelet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenoten de nationaliteit hebben – rekening houdende met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van verzoekster –, onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I '*Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan*' van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginselen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Er dient in dit verband benadrukt te worden dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk "*die betrekking hebben op beide echtgenoten*" op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient gemaakt te worden van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, *Parl.St.* Senaat 2003-04, 3-27/1, 73). Verweerder is dus bevoegd om het huwelijk waarop verzoekster zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het BW – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie "*van minstens één van de echtgenoten*" kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van verzoekster kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

Verzoekster geeft te kennen dat verweerder ten onrechte weigert de voorgelegde huwelijksakte te erkennen. Zij betwist dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk en betoogt dat geen voldoende onderzoek in dit verband werd verricht door verweerder. Los van het gegeven dat verzoekster ten onrechte voorhoudt dat de bestreden beslissing enkel zou steunen op het advies van de procureur des Konings naar aanleiding van de eerdere visumaanvraag en de vaststelling zich opdringt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van de aanvraag de mogelijkheid had elementen aan te brengen die er alsnog op wezen dat het huwelijk gericht is op een duurzame levensgemeenschap, dient te worden benadrukt dat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, in het geval de overheid weigert de geldigheid van een buitenlandse akte te erkennen beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Het komt dan ook enkel aan dit rechtscollege toe om, indien hieromtrent enige betwisting bestaat, te oordelen over de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om zich over deze betwisting uit te spreken (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 1 april 2009, nr. 192.125; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Verzoekster toont ook niet aan dat de bevoegde rechtbank van eerste aanleg zou geoordeeld hebben dat verweerder onterecht weigerde de voorlegde buitenlandse akte te erkennen.

De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad – binnen de begrenzings van zijn rechtsmacht – niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur blijkt niet.

2.2.3. Er kan verder niet worden ingezien op welke wijze het artikel 40 van de Vreemdelingenwet zou zijn miskend. Deze bepaling heeft immers betrekking op burgers van de Unie, daar waar het niet is betwist dat verzoekster enkel de Filipijnse nationaliteit heeft.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hiertoe moet worden nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze

wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Los van de vraag of er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven tussen verzoekster en de Belgische partner, dringt de vaststelling zich in ieder geval op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt en dat bijgevolg in voorliggende zaak niet kan gesteld worden dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoekster. Er blijkt evenmin dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om een visum toe te staan. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat zij enkel in België met de Belgische man met wie zij voorhoudt gehuwd te zijn een gezinsleven kan ontwikkelen of verder zetten en dat er ernstige redenen zijn die haar verhinderen een gezinsleven in haar land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)).

In deze omstandigheden kan geen miskenning van artikel 8, eerste lid van het EVRM worden vastgesteld.

2.2.5. Het middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS